

دوهم مخ

(ناول)

داکتر عتیق اللہ ژمن

Ketabton.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

د کتاب په هکله

دوهم مخ یوه احساساتي او اصلاحي کیسه ده چې د باور، فریب، پټې خبرې او ناسمې مینې تر منځ د انسان د انتخابونو پایلې بیانوي. دا ناول لوستونکي ته دا پیغام ورکوي چې د هر انسان ښکاره خبره د هغه د اصلي شخصیت څرگندونه نه کوي او هره پرېکړه باید له فکر او باور سره وشي.

متن

ماښام ناوخته و. زه په روغتون کې په نوکري وم. د چای پیاله مې مخې ته پرته وه، خو زړه مې نه غوښتل چې ویې څښم. ټوله ورځ مې ډېره ستړې

تېره کړې وه. د ناروغانو چغې، د خپلو خپلوانو
وارخطايي، د نرسانو تگ راتگ او د ورځي
ستريا مي لا هم په ذهن کي انگازي کولي.

موبایل مي په لاس کي و او په فېسبوک کي بوخت
وم. غوښتل مي لږ خپل فکرونه له روغتون څخه
واړوم.

ناڅاپه د روغتون له انگر څخه لوري چغې او د
خلکو د وارخطايي غبرونه پورته شول.
زړه مي ناڅاپه ولرزېد.

خدای خیر، څه پېښه شوې ده؟

ژر له خپلي کوټي پورته شوم او بهر راووتلم.
ومي لیدل چې څو نرسانې یوه ځوانه نجلی په بیره

د عاجل خانگي پر لور وړي. د نجلۍ خپلوان هم
په ژړا او وارخطايۍ پسې روان وو.

يوه نرسه چې زهرا نومېده، له لرې يې راته غږ
وکر:

ډاکټر صاحب، ژر راشئ، د ناروغ حالت ډېر
خراب دی.

زه هم ورپسې عاجل خوني ته لاړم.

نرسانو ناروغه پر کټ څملوله او د هغې د حالت د
باثباته کولو لپاره مو سمدستي کار پيل کړ.

ناروغه يوه ځوانه نجلۍ وه.

مخ يې ډېر ژير اوښتی و. وېښتان يې گډوډ وو او
د مخ پر ځينو برخو يې د دوړو او خاورو نښې
ښکارېدې. گلابي جامې يې اغوستې وې او د مخ
خام سينگار يې هم لا پاتې و، خو د هغې د اوسني

حالت له امله يې رنگ او ښکلا دواړه گډوډ شوي وو.

ما له زهرا څخه وپوښتل:
په دې نجلۍ څه شوي دي؟

زهرا لږه شېبه غلې شوه، بيا يې په ټيټ او ژرغوني غږ وويل:

ډاکټر صاحب، داسې ښکاري چې زهرجن مواد يې خوړلي دي. خپلوان يې وايي: نه پوهيږي چې ولې يې دا کار کړی دی؟

د زهرا سترگې هم له اوښکو ډکې شوې.

زه څو شېبې د هغې پر مخ ولاړ وم.

زړه مې پرې بد شو.

هغه ډېره ځوانه وه. داسې معلومېده چې د ژوند
ډېرې ورځې يې لا مخې ته پرې وې. خو اوس د
ژوند او مرګ تر منځ په يوه نازکه کرښه کې پرته
وه.

ما نورې خبرې ونه کړې. په داسې وخت کې
خبرې نه، بلکې کار مهم وي.

موږ لومړی د ناروغ حياتي علايم وکتل. د وينې
فشار، نبض، د ساه اخيستلو حالت او د هوبنيارۍ
کچه مو و ارزوله. وروسته مو اړينې معاینې پيل
کړې، څو معلومه شي چې څه شى يې خوړلي او د
بدن پر کومو برخو يې اغېز کړى دى. د هغې په
بدن باندې ځينې د غاښونو ټپونه وه او ځينې د
وهلو اثرات ...

د هغې حالت د اندېښنې وړ و.

ما نرسانو ته اړينې لارښوونې وکړې او د درملنې
بهير مو پيل کړ. په همدې وخت کې د ناروغ له
کورنۍ څخه يو سړی چې ډېر باوقاره ښکارېده،
راته راغی.

سترگې يې له اوښکو ډکې وې.
ډاکټر صاحب، زموږ ناروغه څنگه ده؟ څه مو
ورسره وکړل؟

ما ورته وويل:
تاسو لږ آرام وکړئ. موږ پرېږدئ چې درملنه يې
وکړو. هر څومره چې موږ ته د کار زمینه برابره
شي، هماغومره به ښه وي.

سړي زما لاس ونيو.

ډاکټر صاحب، هغه زما يوازینی خور ده. د خدای
لپاره يې وژ غورئ.

د هغه غږ مات شو.

سترگي يې ښکته کړې، بيا يې ژر مخ وړاوه چې
اوبښکي يې څوک ونه ويني.

ما د هغه حالت وليد.

د هغه سړي په څېره کې داسې درد و چې خبرې
يې هم نه شوای بيانولی.

ما يوازي وويل:

تر خپله وسه به هر څه وکړو.

بيا مې د ناروغې پر لوري پام وړاوه.

انجلی لا هم بی حاله پرته وه. د هغې حالت بڼه نه
و. نرسانو د ډاکټرۍ د لارښوونو سره سم درملنه
روانه ساتلې وه. خو معلومه شول چې په دې
انجلی باندې تیري شوي دي.

دې حالت نور هم په تشویش کې پاتې کړم ، غالب
گمان مې همدا شو چې کیدای شي په دې همدې
وجه یې په بدن زخمونه وي او د ځان وژنې هڅه
یې کړي وي .

ځکه انسان په داسې حالت کې خپل عقل او پوهه
له لاسه ورکوي ، د ځان سره مې وویل : خدایه
دې انجلی ته نوي ژوند ورکړي او موږ ټول د
داسې پښې څخه وساتي .

خو شپې وروسته د هغې بدن ناڅاپه سخت
ولړزېد.

موږ ټول ژر د هغې کټ ته ورنږدې شوو.

ما نرسانو ته وويل چې د هغې د خوندیتوب او
حياتي علایمو څارنه لا جدي کړي. اړین درمل مو
ورکړل او د هغې حالت مو له نږدې څاره.
ورو ورو یې حالت لږ آرام شو.

زه څو شپې د هغې څنگ ته ودرېدم، بیا مې له
نرسانو څخه وغوښتل چې دوامداره څارنه یې
وکړي.

له خونې راووتم.
د خونې له دروازي سره سم د مليکې وروڼه او
نور خپلوان راته مخې ته شول.
ډاکټر صاحب، څنگه شوه؟ ژوندی ده؟

ما ورته وويل:

تر اوسه مو هڅه روانه ده. حالت يې جدي دی،
خو تاسو بايد ارام اوسئ او موږ ته د کار زمینه
برابره کړئ.

د مليکې مشر ورور راته وکتل.

ډاکټر صاحب، که زموږ په کور کې داسې
زهرجن شيان موجود وي، موږ به وروسته ټول
ليرې کړو. خو دا راته وواياست، ولې يې داسې
کار وکړ؟

ما ورته وکتل.

تاسو ته هېڅ داسې خبره معلومه نه ده چې د دې
حالت سبب شوې وي؟

هغه سمدستي سر وخوځاوه.

نه، ډاکټر صاحب. موږ ورسره بد چلند نه دی
کړی. هغه زموږ د کور یوازینی خور وه. موږ
ټول پرې ډېر گران وو.
د هغه غږ ورو ورو ماتېده.

بیا یې وویل:
خو نه پوهېږم چې ولې یې دا کار وکړ.

ما نورې خبرې ونه کړې.
ځکه نه پوهیدم چې څنګه هرڅه ورته ووايم ، دا
عادي خبره نه وه ، دا یو چا عزت و او د یو چا
ناموس و ، خو زه پوهیدم چې څنګه دا انجلۍ د
داسې بد برخلیک سره مخ شوي وه.

بېرته خپلې دندې ته لاړم.

څه موده وروسته مې ناڅاپه پام شو چې د مليکې
موبایل زما په جیب کې پاتې دی.

ما موبایل راویست.

ښه او نوی موبایل و. ما فکر وکړ چې باید ژر یې
د هغې کورنۍ ته وسپارم، ځکه دا د هغې شخصي
شی و.

خو کله چې مې سکرین ته وکتل، موبایل خلاص
شو.

زه لږ حیران شوم.

پاسورډ پرې نه و.

ما غوښتل چې موبایل بېرته کېږم، خو ناڅاپه مې
د سکرین پر عکس سترګې ولګېدې.

هله د همدې نجلۍ یو عکس و.

ما څو شېبې ورته وکتل.

دا هماغه نجلۍ وه چې لږ مخکې مې په عاجل
خونه کې لیدلې وه، خو په عکس کې یې ښه دومره
بدله وه چې سړی به یې په لیدلو باور نه کاوه.
مخ یې روښانه و، سترګې یې ژوندۍ وې، وېښتان
یې منظم وو او پر څېره یې د ځوانۍ هغه
خوږوالی و چې د ناروغۍ په حالت کې یې هېڅ
ښه نه وه پاتې.

ماله ځان سره وویل:

دا هماغه انجلۍ ده؟

څو شېبې مې موبایل په لاس کې ونیو.

بیا مې ځان ته وویل:

دا باید د هغې ورور ته وسپارم. د بل انسان
شخصي شى دى.

خو له بلې خوا مې زړه غوښتل پوه شم چې ولې دا
نجلۍ دې حالت ته ورسېده.

ما د موبایل گالری خلاصه کره.
هله دپر عکسونه نه وو.
یوازي یوه ویدیو وه.
زه نور هم حیران شوم.
په موبایل کې ولې یوازي یوه ویدیو وه؟
څه فکر مې وکړ او بیا مې ویدیو خلاصه کړه.
ویدیو چالانه شوه.

ملیکه د کمرې مخې ته ناسته وه.
دا حل هغه نه موسکې وه او نه یې د عکس په څېر
د ژوند کومه نېنه په څېره کې ښکاره وه.
سترگې یې له اوبښکو ډکې وې.
وېښتان یې گډوډ وو او پر مخ یې د ټپونو نښې
ښکاره کېدې.

خو شېبې يې کمرې ته وکتل، خو خبرې يې نه
شوای کولای.

بيا يې په ژرغوني غږ وويل:
زما نوم مليکه دی.

همدا يوه جمله يې وويل او بيا يې ژړا پيل کړه.

ما موبایل په لاس کې ټينګ ونيو.
زه نه پوهېدم چې څه به واورم.

مليکې د اوبنکو په پاکولو سره وويل: ورور جانه
زه نه پوهېږم چې دا وېډيو به تاسو ته ورسېږي که
نه. خو که ورسېده، نو مهرباني وکړئ زما خبرې
تر پايه واورئ. زه غواړم خپله تېروتنه تاسو ته
ووايم. زه غواړم تاسو پوه شئ چې ولې زه دې
ځای ته ورسېدم.
خو شېبې غلې شوه.

بيا يي وويل:

ورور جانہ، زه پوهيږم چي زه ستاسو د کور ډېره
نازولي وم. هر څه چي مي غوښتل، تر ډېره مو
راته برابر کړي وو. ما تل فکر کاوه چي زمونږ
کور به زما لپاره تر ټولو خوندي ځای وي.

د هغي غږ بيا مات شو.

هغي څو ځله ژوره ساه واخيسته.

خو ما يوه خبره له تاسو پټه ساتله.

ما له يوه هلک سره په فېسبوک اړيکه پيدا کړي
وه.

په پيل کي هر څه عادي وو.

سلام، سترې مه شئ، د حال پوښتنه، د درس او
ورځني ژوند خبرې.

هغه هېڅکله په لومړيو ورځو کي داسي خبره نه
کوله چي زه پرې شک وکړم.

ورو ورو مو خبرې زیاتې شوې.
بیا هغه زما د خبرو انتظار کاوه او ما د هغه د
پیغام.

یوه ورځ به یې راته ویل:
نن ولې نه وې؟ ستا پیغام ته منتظره وم.
بله ورځ به یې ویل:
ستا خبرې زما ورځ ښه کوي.
ما هم فکر وکړ چې شاید هغه رښتیا زما په اړه
فکر کوي.
بیا یې د مینې خبرې پیل کړې.
ملیکې سترگې پټې کړې.
د هغې اوښکې پر مخ روانې وې.

هغه به راته ويل چې زه ورته گرانه يم، چې له ما سره رښتيني مينه لري او که هر څه سم شي، غواړي له ما سره واده وکړي. ما هم باور وکړ.

ما فکر کاوه چې د خپل ژوند ملگری مې پيدا کړو. زه نه پوهېدم چې ځينې خلک لومړی ستا باور گټي او وروسته هماغه باور ستا پر وړاندې کاروي.

د مليکي غږ ورو شو.

هغه هلک يوه ورځ راته وويل چې بايد سره ووينو.

ما لومړی انکار وکړ.

ما ورته وويل چې که کورنۍ مې خبره شي، څه به کړي؟

هغه راته وويل:

که مینه رښتینې وي، نو ولې باید له هر څه
ووبرېزو؟

ده داسې خبرې کولې چې زه به فکر کوم، که زه
يې ونه منم، نو شاید زما مینه ورته رښتینې نه
ښکاري.

ورو ورو یې زما شکونه ختم کړل.
بالاخره ما پرېکړه وکړه چې ورسره ووينم.

ملیکې په ژړا وويل:

نن ورځ زما د ژوند تر ټولو لویه تېروتنه وشوه.

ما مور ته يوه بهانه وکړه.

مور مې باور وکړ.

زه د کور په يوه خوندي چاپېريال کې لويه شوي
وم. تل مې فکر کاوه چې که هره ستونزه راته پيدا
شي، کورنۍ مې شته.

خو ما نن ورځ د خپلې کورنۍ له باور څخه په پټه
يو گام واخيست.

زه د هغه ځای پر لور لاړم چې هغه راته بنودلی
و.

هلک له ما مخکې هلته رسېدلی و.

کله چې يې وليدم، څو شېبې مې هېڅ ونه ويل.

هغه هماغسې و لکه په عکسونو کې.

په نرم غږ يې راته وويل:

څومره ښکلې يې.

زه يوازې موسکۍ شوم.

هغه بيا وويل چې بايد له دې حايه بل حای ته لاړ
شو، ځکه دا حای راته خوندي نه ښکاري.

ما پرې باور وکړ.
ورسره روانه شوم.

په لاره کې مې زړه نارامه کېده.
ما څو ځله فکر وکړ چې بېرته کور ته لاړه شم.

بالاخره مې ورته وويل:
زه غواړم بېرته کور ته لاړه شم.

هغه راته وويل:
تر اوسه خو مو سمې خبرې هم نه دي کړې.

زه بيا هم زړه نا زړه ورسره روانه وم.
وروسته يوي ودانۍ ته ورسېدو.

هلک له چا سره اړيکه ونيوله.
ما وپوښتل:

له چا سره خبرې کوي؟

هغه وويل:
له ملگرو سره.

زه لا وارخطا شوم.
ما وپوښتل:

ستا ملگري ولې خبر دي چې زه دلته يم؟
هغه وخنډل او ويې ويل:

پر هغوی باور لرم. هېڅ خبره نه ده.

مليکي سر بنکته کر.

ما په ویدیو کې د هغې د لاسونو رپږدل ولیدل.

هغې وویل:

وروره جانه، له هماغې شپې مې زړه راته ویل
چې بېرته لاړه شه.

خو زه نه پوهېدم چې څنګه بېرته لاړه شم.
ما فکر کاوه چې که بېرته کور ته لاړه شم، هر څه
به راته سخت شي.

همدا زما بله تېروتنه وه.

ما د خپل کور له خلکو څخه مرسته ونه غوښتله.
زه یوازې پاتې شوم.

او کله چې انسان په ستونزه کې یوازې پاتې شي،
ځینې وخت د داسې خلکو خبرو ته هم باور کوي
چې باید پرې باور ونه کړي.

له دې وروسته په ویدیو کې ملیکې د هغه ځای او
د هغې ورځې د پېښو پاتې برخه په ژرغوني غږ
بیان کړه.

هغې وویل :

دکور حویلي ته داخل سو ، هغه بل کس چې
دروازه یې خلاصه کړې وه هغه وویل چې دې
زینو کې پورته سي او لوړه خونه کې کښیښي.

یوې خواته زینې پورته سوي وي ،
موږ هم په زینو کې روان سو ، بیامي هغه ته
ویل :

څه پېښه ونسي ، زه ویریرم .

هَلک وویل. ،مه ویریزه لیونی زه خو درسره یم.

ما هم باور وکړي او د هَلک لاس مي ټینگ ونيوئ
، په زینو کي پورته سو هلته یوه جلا کوټه وه هلته
ننوتو ،

کوټه کي څوک نه وه ،

هَلک وویل هله نو ژر دي مخ راته وښایه غواړم د
نږدي څخه دي ووينم ،

ما هم وخنډل او په مینه مي د خپل مخ څخه نقاب
ليري کړ او د هغه په خوا مي په مینه وکتل ،

هغه هم راته کتل ویل واوا څومره ښکلي یی.

ما ويل مننه ،

هغه وويل ، ټول حجاب دي ليري كه دلته څوك نه راځي .

ما شاخوا وکتل بيا مي ټول حجاب ليري کړ او خپل گلابي جامو کي ورسره کيناستم ،

هغه وويل ولا بيخي بنایسته يي مليکي ما خو په عکسونو کي يواځي ليدلي وی مگر اوس تر هغه زياته ښکلي يي .

ما يواځي خندل ، ځکه هغه زما ستاينه کول ،

بيا هغه رانبردي سو ، زما لاسونه يي ونيول په
سترگو کي يي ، سترگي راکړي ، ويل مليکي !
ما ويل هااا

ويل ته زما سره واده کوي؟

ما بي له ځنډه ورته وکتل او په شوخي مي وويل.
ولي نه ددي لپاره خو دادی د کوره را تبتيدلي يم
دا زما مينه نده ؟

هغه وخندل ويل ، هو بلکل منم دی.

ددی خبري په ويلو يي مخ زما مخ ته رانبردي کړ
، دومره رانبردي سو چي د هغه د پزي ساه ما
احساس کړه ،

ورو مي وويل ته څه کوي ؟

هغه وويل غواړم يو ځل مي د خپلي راتلونکي
ميرمني څخه مچه واخلم ، يعني بنکل يې کړم !

ددې خبرې په ويلو ما کي شرم پيدا سو ځکه زه په
يوه غيرتمنه او با عزته کورني کي پالل شوي وم .

ما وويل نه داسي څه مه کوه ،

زه يواځي د خبرو لپاره راغلي يم او دا مي تاته
بنودل چي زه ستا سره په مينه کي ريښتني يم او
هرڅه ته اماده يم .

هغه وويل نه داسي خو نه کيري نوري يې زياتي
خبرې وکړي تر څو زه اجازه ورکړم او دې خپل
هدف ته ورسيري .

ډير زړه نا زړه مي وويل سمه ده خو دا به اول او
اخير حل وي .

انجلي په ويډيو كې په تيزه ژړا وويل. لالا جانه
ماته بخښنه وكړي ما هغه كس ته دا اجازه وركړل
چي ما په شهواني انداز ښكل كړي ، خو په ما
بدفكر مه كوي خكه ما يواځي هغه ته د ښكليو
اجازه وركړل نور د هيڅ نه خو هغه ټولو هغه څه
وكړل چي انسانيت په شرميزي ، بيبي خپلي
اوبښكي وچولي او څه دمه يي په خبرو كي وكړل
لكه چي هغه صحنې ته گوري .

بيا سلگو ونيول

ويل لالا جانه

ما نه غوښتل داسي وكرم خو زه تير ايستل سوم ،
ستاسو او خپل عزت مي خراب كړي ،

کله چي هغه زه ښکولم نو په دی وخت کې
ما د کوم چا د قدمونو اواز واوریدي

هغه مې له خپلې غیږي تېله کړ ومي ویل
کوم څوک راځي .

هغه هیڅ زما خبره نه واوریده زه یې تر لاس
ونیولم او ځان ته یې کش کړم
ویل هیڅوک نه راځي او بیا ځلي یې هڅه کول
چي ما ښکل کړي .

خو ما د ځان د خلاصون هڅه پیل کړه ومي ویل
کوم څوک راځي ته ولي نه پوهیږي ؟

خو هغه لکه د مست سانډا زما خبره يې هيڅ نه
اوريدل او يواځي يې غوښتل خپل کار ته دوام
ورکړي .

په دې وخت کې درې کسان چې ټول ځوانان وه
کوټي ته راغلل ،
ما هغه ټيله کړي او ژر مې د خپل حجاب په خوا
منډه کړل ،

خو هغه زه د لاس څخه ونيولم او بيرته يې ځانته
کش کړم ، ما چيغې کړي ويل مې دا څوک دي او
ولي دلته راغلل ؟

خو هغه نور هغه هغه کس نه و چې ما په
ميسجونو کې پېژندلي و .

اوس هغه لکه یو وحشي ځناور داسي و هغه خپلو
ملگرو ته نارې کړي او بيایي په ټولو زما د بدن
په لوڅولو پیل وکړي ، ما چغې کړي نارې کړي ،
خو هلته هیڅوک زما د مرستي لپاره رانغلي ، زه
یواځي د هغوي ځناورو په لاس کي وم چي هغوي
ته رحم درلود او نه هم انسانیت .

ملیکي نوري هم داسي خبري وکړي چي په یي زه
لیکلي او نه د ویلو توان لرم ، ځکه زه هم نارینه
یم ماته په داسي الفاظو باندي خپل وجدان او
ضمیر بد ښکاريزي او ځان مي ملامت احساسوم .

هغي وویل :

زه بي وسه سوي وم ، ما د میني په نوم داسي
دوکه وخورل چي دښمن یي هم چاته نه ورکوي .
انجلي سختو سلگو واخیسته ،

بيايي په ژرغوني اواز وويل ، ورور جانه !
هغوي ټولو په نوبت سره زما د ژوند او زما د
پيغلتوب سره لوبي وکړي ، زه نوره هغه څوک نه
وم چي ستاسي په مخ کي دريدلي وای ، او ځان
مي ستاسو په مخ کي حاضر کړي وای .

زما عزت نور خاوري سو زما عزت نور هيڅ
نسته زما ژوند نور پاي ته ورسيدې ، زما دغه
ويديو چي تر تاسو ورسيري نو ماته بخښنه وکړي
، زما عقل پروند سوي و او زما مينه غالبه سوي
وه ، زه نه پوهيدم چي داسي څه به زما سره وسي
.

بيايي لنډه وقفه وکړئ او له درده ډکه ساه يي
واخيستل بيايي وويل:

ما اوس داسي زهر خېنلی دي چي لږ وخت
وروسته به ددي بي وفا او وحشي نړۍ څخه مخه
بڼه وکړم او نور به د مليکي په نوم داسي څوک نه
وي چي تاسو ورته غوسه سي او يا تاسو ورته ناز
ورکړي.

انجلي ددي خبري په ويلو دومره احساساتي ژړا
وکړل چي زما له سترگو هم اوبښکي رواني سوي.

د هغي خبري ورو ورو داسي ځای ته ورسېدې
چي د هغي باور په بشپړه توگه مات شوی و.

هغه هلک چي په پيغامونو کې يې ځان مهربان،
باوري او د هغي د راتلونکي ملگري ښودلی و، د
هغي په وړاندې بل انسان ثابت شو.

مليکي وويل:

ما هغه کس په پیغامونو کې بل ډول پېژندلی و.
ما فکر کاوه چې هغه به زما عزت وساتي.
ما فکر کاوه چې هغه به زما د ژوند ملگری شي.
خو هغه څه چې ما ولیدل، هغه انسان نه و چې ما
په پیغامونو کې پېژندلی و.

ملیکي په ژړا وویل:

ورور جانې، زه نه غواړم تاسو ته د هغه ځای هره
خبره ووايم.

یوازي دومره پوه شئ چې ما د داسې خلکو په
لاس کې ځان ډېر بې وسه احساس کړ چې ما پرې
زیات باور کړي و .

هغوی زما غوښتنه نه منله.

ما ځان یوازي احساس کړ.

ما فکر کاوه چې زما ژوند ختم شو.

خو اوس پوهېرم چې انسان بايد په داسې حالت کې
ځان يوازي نه پرېږدي.

بايد مرسته وغواړي.

بايد له داسې چا سره خبرې وکړي چې پرې باور
لري.

خو ما دا کار ونه کړ.

ما هر څه له تاسو پټ کړل.

همدا پټه خبره زما تر ټولو لويه ستونزه شوه.

مليکي په ژړا وويل:

ورور جانې، زه له تاسو څخه بېننه غواړم.

مور ته مې ووايه چې زه يې ډېره ياده وم.

هغې ته ووايه چې زه يې بد لور نه وم.

زه يوازي تېرايستل شوي وم.

زه يوازي فريب شوي وم.

ما فکر کاوہ چي مينه ده.

ما فکر کاوہ چي هغه انسان به زما ژوند جوړ کړي.

خو زه نه پوهېدم چي د انسان په خبرو کي هم دروغ پتېدلی شي.

د هغي غږ نور هم کمزوری شو.

بيا يي وويل:

که دا ويډيو تاسو ته ورسېده، زما په اړه ژر پرېکړه مه کوئ.

لومړی زما خبره واورئ.

زه غواړم چي نورې نجونې زما له تېروتنې زده کړه وکړي.

هر هغه څوک چي په فېسبوک يا بل خای کي درته ډېرې خوږې خبرې کوي، لازمه نه ده چي هغه هماغسې انسان وي لکه څنگه چي ځان دربنیي.

د خپل ژوند مهمې پرېکړې یوازې مه کوی.
له خپلې کورنۍ، مور، پلار، ورور یا بل باوري
انسان سره خبرې وکړی.

ملیکي بیا ژړا پیل کړه.

ما فکر کاوه چې ویډیو به همدلته ختمه شي.

خو هغې وروستی ځل کمرې ته وکتل.

او ویې ویل:

ورور جانې، زه نه غواړم تاسو ته درد درکړم.
خو مجبوره یم چې باید نور د ژوند سره مخه ښه
وکړم، زما لپاره دعا وکړی. په دعاگانو کې مې

مه هير وئ ، بيایي اوبنکي په مخ رواني سوي ويل
د خدای په امان .

ويديو پای ته ورسېده.

زه خو شېبې موبایل ته هماغسې ناست وم.

نه پوهېدم چې څه وکړم.

سترگي مې له اوبنکو ډکې وې.

ما موبایل پر مېز کېښود.

بيا مې د هغې پر سکرین عکس ته وکتل.

ما له ځان سره وويل:

دا هماغه مليکه ده؟

هماغه نجلۍ چې خو شېبې مخکې مې د روغتون

په عاجل خونه کې د ژوند لپاره مبارزه ليدله؟

ما فکر وکړ:

څنگه یو انسان کولی شي د بل انسان باور تر لاسه کړي او بیا هماغه باور د هغه پر ضد وکاروي؟
موږ ولې کله کله د یو انسان خبرې د هغه د عمل څخه مهمې ګڼو؟

دنیا چیرې ولاړه خو موږ ځینې پښتانه لاهم د میډیا څخه داسې استفاده کوو چې هم ځانته او هم نورو ته تاوان رسو، کاش چې موږ د خپل پښتوالي په قدر پوهیدو، او کاش چې موږ افغانان خپل په تیر غیرتي تاریخ خبر وای، او کاش چې موږ مسلمان ددې ګناه په سزا او پخپل محمدی شریعت او خلاقو خبر وای ...

ما همدا فکرونه کول چې د دهلیز له خوا د قدمونو غږ راغی.

ما ژر خپلې اوبښکې پاکې کړې.
دروازه خلاصه شوه.

زهره نرسه وه.

هغه په بیره راغله.

ډاکټر صاحب، ژر راشئ. د ناروغ حالت ښه نه دی.

ما موبایل جیب ته واچاوه او ورپسې روان شوم.

د ملیکې د خوني مخې ته یې د کورنۍ ډېری کسان راتول شوي وو.

مور یې ژړل.

پلار یې غلی ولاړ و.

ورونه یې وارخطا وو.

خویندې یې د مور ترڅنګ ولاړې وې.

هغوی لا نه پوهېدل چې ملیکه ولې دې حالت ته رسېدلې ده.

ما د دوی پر خبرو سترګې ولګولې.

د مليکې د ویدیو خبرې مې بیا په ذهن کې
راوگرځېدې.

ورور جانہ...

مور ته مې ووايه... دعا کوه .

ما په زړه کې دروند درد احساس کړ.

بیا خونې ته ننوتلم.

مليکه پر کټ پرته وه.

سيروم ورته روان و.

رنگ يې ډېر ژير شوی و او حياتي علايم يې لا

هم د اندېښنې وړ وو.

مور بیا د هغې حالت و ارزاوه او د درملنې هڅې

مو دوام ورکړ.

زه نه پوهېدم چې ولې زما زړه دومره دردېده.

ما د هغې لاس ونيو.

په ډېر تېټ غږ مې وويل:

مليکې، مه تسليمېره.

ته لا ځوانه يې.

ستا ژوند لا پای ته نه دی رسېدلی.

خو هغه زما خبره نه شوای اورېدلی.

زما له سترگو څخه اوښکې روانې سوي او هغې

ته مې کتل چې د مرگ خواته په منډه وه .

نرسانو راته کتل.

هغوی نه پوهېدل چې زه د هغې د ژوند له کوم

راز څخه خبر شوی يم.

ما ځان راټول کړ.

د ډاکټر په توگه مې بايد خپل احساسات شاته

پرېښي وای.

بيا مو د هغې حياتي علايم په دوامداره توگه

وڅارل.

د درملنې ټولې اړینې هڅې مو وکړې.
خو حالت یې ډېر خراب و.
خو دقیقې وروسته ما بیا د هغې نبض وکوت.
زړه مې درېدلې و.
یو ځل مې بیا وکتل.
بیا مې د نرسانو پر لوري وکتل.
ملیکه نور له مور سره نه وه.
ما څو شېبې هېڅ ونه ویل.
په خونه کې چوپټیا خپره شوه.
د هغې مور له دباندې ژړل.
د هغې ورور د دروازي ترڅنګ ولاړ و.
زه نه پوهېدم چې هغوی ته څه ووايم.
ما یوازې دومره احساسوله چې یوه کورنۍ د خپلې
نازولې خور او لور د ژغورلو په تمه ولاړه ده،

خو زه بايد هغه خبر ورکړم چې هېڅ ډاکټر يې نه
غواړي ورکړي.

زه له خوني ووتلم.
د مليکي مشر ورور زما مخې ته راغی.
ډاکټر صاحب...

هغه نوري خبرې ونه شوای کولای.

ما هم سر ښکته کړ.
د هغه سترگو ته مې وکتل.
او هغه شيبه مې هېڅکله له ياده ونه وته.
د هغې مور چې کله پوه شوه، داسې ژړل چې ټول
دهلېز يې له ژړا ډک کړ.
ورور يې ديوال ته تکیه شو.

هغه چې څو شپې مخکې يې ځان قوي ساته، نور
يې خپل ځان نه شوای کنټرولولی.

هغه يوازي ويل:

زما خور...

زما مليکه...

ما سترگې بنکته کړې.

زه ډاکټر وم.

خو هغه شپه زه يوازي ډاکټر نه وم.

زه هم يو انسان وم.

ما د يوې کورنۍ درد په خپلو سترگو ليد.

او تر ټولو سخته خبره دا وه چې زه د مليکې د
ويديو له امله پوهېدم چې د هغې په زړه کې څه

تېر شوي وو، خو د هغې کورنۍ لا د هغې د درد
له ډېرو برخو بې خبره وه.

سبا سهار مو د روغتون ټول اړين کارونه بشپړ
کړل او د مليکې جسد مو د هغې کورنۍ ته
وسپاره.

ما د هغې موبایل په لاس کې ونيو.

خو شېبې مې ورته وکتل.

بيا مې د مليکې مشر ورور ته ورکړ.

ما ورته وويل:

دا د مليکې موبایل دی. زما سره پاتې شوی و.

هغه موبایل واخيست.

مننه يې وکړه.

ما ورته د وډيو خبره ونه کړه.

هغه له روغتون څخه ووت.
زه بېرته خپلې دندې ته راغلم.
خو زما ذهن لا هم له مليکې سره و.

تر ډېرو مياشتو پورې مې هغه شپه هېره نه کړه.
کله به مې د روغتون عاجل خونه وليده، د مليکې
ژېړ مخ به مې سترگو ته ودرېد.
کله به مې د يوې ځوانې نجلۍ ناروغي وليده، د
هغې ويډيو به مې راپه ياد شوه.
او کله به مې د فېسبوک له لارې د خلکو خبرې
ليدلې، نو يوه خبره به مې ذهن ته راغله:

هره خوږه خبره د رېښتينولۍ نښه نه ده.
ځينې خلک ستا باور په ډېرې حوصلې جوړوي.

لومړی ځان داسې درېښيي لکه ستا تر ټولو ښه
ملگری.

ستا خبرې اوري.

ستا احساسات درک کوي.

ستا د راتلونکي خبرې درسره کوي.

خو د انسان اصلي څېره هغه وخت ښکاره کېږي
چې ستا په وړاندې د هغه د گټې او ستا د خیر تر
منځ انتخاب راشي.

د ملیکې کیسه زما لپاره یوازې د یوې ناروغې
کیسه نه وه.

دا زما د ژوند یو لوی درس و.

ما زده کړل چې انسان باید د ستونزې په وخت کې
یوازې پاتې نه شي.

که څوک تېروتنه وکړي، باید د مرستې غوښتلو
دروازه ورته خلاصه وي.

که څوک فریب وځوري، باید د بېرته راستنېدو
لاره ورته موجوده وي.

او تر ټولو مهمه دا چې موږ باید د خپلو ماشومانو
او کورنۍ داسې باور جوړ کړو چې که هر ه
ستونزه ورته پیدا کېږي، له موږ څخه ونه
وېرېږي.

ځکه کله چې انسان له خپلې کورنۍ څخه د یوې
ستونزې د ویلو وېره پیدا کړي، ښايي هماغه
ستونزه د هغه په ژوند کې ډېره لویه شي.

ملیکه لاره.

خو د هغې کیسه پاتې شوه.

او زه تر نن ورځې پورې کله کله د هغې د ویډیو
وروستۍ خبرې په ذهن کې اورم.

ورور جانہ، زما خبرہ تر پایہ واورہ او ماتہ دعا
کوه .

همدا جمله زما لپارہ د هغي د ټولي کيسې تر ټولو
دردوونکې برخه وه.

حکه هغي يوازي غوښتل چې څوک يې واورې.
او کله چې موږ د هغي خبره واورېدلې، هغه نور
زموږ په منځ کې نه وه.

انا لله وانا اليه راجعون

ډاکټر عتيق الله ژمن

پاي

د ناول پیغام

هره خوږه خبره د رښتیني مینې نښه نه ده.
پر هر چا ژر باور مه کوئ، په ځانگړي ډول پر
هغه چا چې یوازي د خبرو له لارې مو پېژني.
که هره ستونزه درته پیدا شي، له خپلې کورنۍ او
باوري خلکو سره خبرې وکړئ؛ ځکه یوه پټه
تېروتنه کله ناکله د ټول ژوند بیه لري.

د بشپړیدو تاریخ

2026/Aug/17

د ناول د جنسي محتوا لپاره بڅښنه غواړم.

واتساف شمېره:

+93744405671

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English